

Written by -தவேகாந் தன் -

Wednesday, 18 September 2019 06:34 - Last Updated Wednesday, 18 September 2019 06:37

ந.மயபிரபு பனின் 'புனைவின் நிழல்' சனெ ற ஆண்ட்டு (ஏப்ரல் 2018) வளெவந் திருக்கிறது. இதுபற்றி மிகுந்த வாத பிரதிவாதங்கள் ஓர் இலக்கியச் செயற்பாடுள்ள சமூகத்தில் மிகத் தீ விரமாக முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் குறைந்தபட்சம் போட்ட கல்லான நிலமைதான் வழக்கம்போல் பிரதிக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வளெவந்த கட்டுரைகளின் இத்தொகுப்பு மிகுந்த அவதானிப்பில் தோன்றிய வினாக்களுக்கு கண்டடந்த விடையகளை மிகச் சூரூக்கமாகவும், இறூக்கமாகவும் சொல்வதோடு, விடையக எதையும் சொல்லாத இடங்களிலும் வினாக்களை எழுப்பிய அளவில் திருப்திகொண்டும் தம்மை அமதைத் திருக்கின்றன.

பத்தொன்பது சிறு கட்டுரைகளின் தொகுப்பான இச்சிறு நூல் கொள்ளும் விகாசம் பரெிறது. இதுபற்றி கவனம் கொள்கையில் மூதலில் இதன் முன்னுரைபற்றிப் பசேவணேட்டும். கட்டுரைகள் சொன்னவற்றை மிகச் சரியாக எடபைபோட்டு அவற்றின் குறை நிறைகளைச் சூட்டி அதுவொரு வாசக திசுகாட்டியாக பொருத்தமாகச் செயற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு முன்னுரையாகவன்றி நூலின் திறனாய் வாகவே அது உருக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தளவு ஓர் கனதியான முன்னுரையை தாங்கக்கூடிய வலிமை ந.மயபிரபு பனின் கட்டுரைகளுக்கு இரூக்குமாவென, அதை மூதலில் வாசிக்கையில், என்னில் ஐயுறவெழுந்தது. கட்டுரைகளை வாசித்த பின்னால் இது 'காகத்தின் தலையில் பனம் பழத்தை வைத்த கதையாக இல்லையென பத்தைத் தெரியமுடிந்தது.

இந்த பத்தொன்பது கட்டுரைகளை நோக்குகையில் படபைப்பு - படபைப்பாளி - வாசகன் ஆகிய தளங்களில் தனித்தனியாகவும், பின் ஓட்டுமொத்தமாகவும் 'புனைவின் நிழல்' தன் கருத்தை முன்வைத்திருப்பதாகக் கொள்ளமுடியும்.

இப் பிரதி முன்வகைக்கும் கருத்துச் சாராததும் நூலாக்கம் சம்பந்தப்பட்டதுமான

Written by - தவேகாந் தன் -

Wednesday, 18 September 2019 06:34 - Last Updated Wednesday, 18 September 2019 06:37

இரண்டாம் அம்சங்களையே முதலில் குறிப்பிடுவது நல்லது எனத் தோன்றுகிறது. ஒன்று, தனிவற்றதும் தீ விற்றதும் சில கட்டுரைகளை, குறிப்பாக 'ஆண் குறியாலான அதிகாரம்: காலம் கலங்கி மடியும் மந்திரம்' என்பதுபோன்றவற்றை தொகுப்பில் சேர்க்காது விட்டிருக்கலாம். அவை பொருள் மயக்கமும் தனிவின்மையும் கொண்டிருக்கின்றன. ஏனைய கட்டுரைகளோடு ஒப்பிடுகையில் அவை வலிமை குறைந்தவையும். அடுத்து, நிறுத்தக் குறியீடுகள் தேவையற்ற இடங்களிலும், அதிகமான இடங்களில் தவறான பிரயோகத்திலும் வருவதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். இதனால் பொருள் கோடலின் இடஞ்சல வாசிப்பின் வகைத்தையும் சூகத்தையும் தடுக்காது இருந்திருக்கலாம்.

இக் கட்டுரைகள் பலவிடங்களில் இயங்கியல், அமைப்பியல் என்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. இயங்கியல் என்ற வார்த்தையை இயங்குமுறை எனக் குறிக்கவேண்டாமென்று பயன்படுத்துவதால் விளக்கக் குறைவு ஏற்பட்டு வாசகனை மலகைக் கவனிக்கின்றது. அவை கவனிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மலேயம் பச்சு வழக்கில் பயன்படும் அமைப்பியல் என்ற பதம் (சிலர் அமைப்பியலெனவே எழுத்திலும் பயன்படுத்துகின்றனர்) இன்று எழுத்திலும் அவ்வாறே பயன்படுத்தப் படுவதில்லையென்பது ஆய்வுலகில் அறிய வந்துள்ள விபரம். அது அமைப்பு மையவாதமெனவே புகுகின்றது (பார்க்க: 'அமைப்பு மையவாதமும் பின் அமைப்பியலும்', க.பிரணவசந்திரன்). இது முக்கியமான அம்சமில்லையெனினும் வாசக தனிவகைக்காக இதுவும் கவனத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

பிரதி தன் கவனம் குறித்த படபைபிலக்கியமாக கவிதையை முதன்மையாகவும், பிற படபைபுத்திறைகளை தேவையான அளவிலும் கருத்தில் கொள்கிறது. அது சரியானதே. கவிதையே இன்னும் மொழியின் அரசியாக இருக்கிறதென்பது சரியான கற்றையோகும். அதனால் முன்பகுதியில் வரும் பெரும்பாலான கட்டுரைகளும் கவிதைப் பற்றியே பச்சுகின்றன அல்லது கவிதையை வதைத்துப் பச்சுகின்றன. கவிதையின் படபைபும், அதன் கருத்து நிலையும், வாசிப்பும், வாசக மனநிலையில் கருத்தியல் தாக்கமும் பணியும் பற்றி மிகச் சூரூக்கமாக, ஆனால் பாதிப்பு ஏற்படும் விதத்தில் அறந்தும் அடர்த்தியாகவும் கருத்துரைத்துச் செல்கின்றன.

கவிதைப் பற்றிய நவீன சிந்தனைகளை பிரதியாளன் விசாரணையில் சாட்சியங்களாக அழைத்துப் படுவது வரவேற்புக் குரியது. அச் சிந்தனைகளின் வழி எடுத்துக் காட்டப் பெற்ற கவிதைகளும் இதுவரை வாசக கவனம் கொள்ளப்படாதவையாக இருக்கின்றன. இதிலுள்ள முக்கியமான அம்சம் அவை சமீக, இலக்கிய நவீன கோட்பாடுகளில் உரசிப் பார்க்கப்பட்டதுதான். 'நம்பிக்கையின்மை: விட்டு விலகும் பெருங்கதையாடல்' கட்டுரை இதற்கான சிறந்த உதாரணம்.

அமைப்பு மையவாதத்தின் மீது பின் அமைப்பியல் எழுப்பியதுபோன்ற களேவிகளை எழுப்பி கவிதைகளில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களினதும், கவிஞர்களது கருத்துகோட்புலத்தினதும் ஆழமும் விசாலமும் பல கட்டுரைகளிலும் பார்க்கப்பட்டதுள்ளன. பிரதி பெரும்பாலும் இவற்றில் தவிர்த்துள்ள ஒரு சொல், மின்னாவது கட்டுரை நீங்கலாக, 'பின் நவீனத்துவம்' என்பதாகவே எனக்குப் புகுகிறது. பின் நவீனத்துவம் காலவதி ஆகிவிட்டதென்ற மாயையில் இது நடந்ததாவென எனக்கோர் ஐயமுண்டது. ஆனாலும் மறே குலகில் அதுபற்றிய கருத்தாடல்கள் முன்புபோல இல்லையென்பதையும் இங்கே

Written by - தவேகாந் தன் -

Wednesday, 18 September 2019 06:34 - Last Updated Wednesday, 18 September 2019 06:37

நினைத்துப் பார்க்கலாம். இது, பிரதிபின்னத் துவ அடிப்படையில் எதையும் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தவில்லை என்பதான காரணமாக ஆகாது. அது மிகத்தீவிரமாக அதன் கட்டுறுகளிலிருந்து தடுப்பை நோக்கியிருக்கிறது என்பதை உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். உண்மையில் பின்னத் துவத்தின் பல கட்டுறுகள் பின் அமைப்பியலின் பல சித்தாந்தங்களது சமூகமைப்படுத்தப்பட்ட வடிவங்களே.

இன்னொரு முக்கியமான கட்டுரையை, 'பொதுவுடமையைக் கப்பட்ட இருப்பு: பொதுப்படுத்தியின் எதிர்முனைப் பயணம்' ஆகும். 'பொதுப்படுத்தியின் வழிபடப்படுகின்ற பொதுவுடமை என்பது அதன் இயல்பான போக்கிற்கு எதிரானது' என்று பிரதிபின்னக் கட்டுரையில் சொல்கையில், பொதுப்படுத்தி என்பதையும் அது பின் அமைப்பியத்தில் சொல்லப்படும் பொதுப்படுத்தியிலிருந்து வறானது என்பதையும் உணர்ந்து, அதன் செல்நெறியை மிகத் திறமாகக் கவனம் கொண்டு இருப்பதைக் காணவேண்டும்.

அதுபோலவே பிரதியின் ஒன்பதாவது கட்டுரையான 'எழுத்துதல்: அகச் சொல்லுடன் சேரும் புறச் சொல்' எழுத்தினதும், சொல்லினதும் சமீகவயப்பட்ட திறன்களபை பசுகின்றது. 'எழுத்துதல்' என்பது தனி ஒருவரின் கொள்கை அல்லது கருத்துநிலைக்கும், வரலாற்று சமீக புறநிலைகளின் பாதிப்பிற்கும் இடையில் இயங்கும் ஒன்று' என இக்கட்டுரையில் சொல்லப்படுவது மிக விரிவாக அலசப்படவேண்டும். நாளிதழின் இலக்கியப் பகுதிக்கு எழுதியதனால் போலும் விரிவாசி விடப்பட்டதுள்ளது. ஆயினும் தன் முடிவை தவற விட்டுவிடாத அவதானத்துடன் சொல்லியிருக்கிறது.

வாசக மனநிலையும் வாசிப்புச் செயற்பாங்கும் பற்றி பல கட்டுரைகளில் பசேப்பட்டதுள்ளன. குறிப்பாக 'படப்பின் உண்மை: அபத்தப் புலனாய்வு' மற்றும் 'கூலக்கூறி இலக்கியம்: வாசிப்பின் மோட்சம்' ஆகிய கட்டுரைகள் இவற்றையே மையப்படுத்துகின்றன. புதிய வடிவங்களாகும், புதிய எழுத்து முறைகளாகும் வாசகன் பழக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை மிகத் தெளிவாகச் சொல்கிறார் ந.மயிரர்பன். அந்த பழக்கப்பட்ட பாதையிலிருந்து விடுபடுதலை முக்கியமாக வலியுறுத்துகிறார் அவர். நவீன இலக்கிய உருவாகத்தின் பிற்பகுதியில், பல புதுக்கவிஞர்களின் கவிதைகளும், பல படப்பாளிகளின் படப்பிலக்கிய எழுத்துகளும் 'விளங்கவில்லையென்ற கற்றுச் சாட்டு சமத்தப்பட்டவையே. அது தீவிரத்தின் அளவாக தாமடுக்கும் இறக்கமென்றும், தொடர்ந்தே ச்சியான வாசிப்புப் பழக்கத்தின் மலமே அவை புரிதலாகாமையென்றி புரியாதிருப்பதற்காகவே எழுதப்படுபவையல்ல எனவும் அப்போது சொல்லப்பட்டது. அதை இலங்கைத் தமிழிலக்கியச் சமூகத்தில் ஓங்கிச் சொல்லியிருக்கிறார் ந.மயிரர்பன். மலேம இலங்கையுத்தத்திற்குப் பின்னால் அதன் தமிழிலக்கியத்தில் வாசிப்பும் படப்பும் சார்ந்த துறைகள் தீவிரம் பெற்றுள்ளனவென்பதையும் அவர் தவறாது குறிப்பிடுகிறார். கவிதைகளினுடன அவர் வந்ததையும் இந்த முடிவு உவப்பானதாக இருக்கிறது.

அடுத்து படப்பின் பார்வையற்றிய கட்டுரையான 'முக்கோண உறவு: படப்பின் விரும்பு', படப்பும் படப்பாளியும் வாசகனும் பிராயடிய வழியில் பார் க்கப்பட்டதுபற்றியும், அவ்வாறு செய்வதின் தவறுள்ளது எனவும் விபரிக்கின்றது.

'கலைசபதி: மறே கட்டுமான மார்க்சியம்' என்ற கட்டுரையே தாகவே ஒரு பெரும் வாதப் பிரதிவாதம் இலக்கியச் சமூகத்தில் எழுந்திருக்கவேண்டும். அது நிறுவப்பட்ட கருத்துப்

Written by - தவேகாந் தன் -

Wednesday, 18 September 2019 06:34 - Last Updated Wednesday, 18 September 2019 06:37

படிமமொன்றினதை நொருக்கும் ஆற்றலோடு வளிவந்திருக்கிறது. இவ்வழி வாசிப்பும், ஆய்வுகோலும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியச் சமூகத்தில் அவசியமென்பதைக் கட்டுரை வலியுறுத்துகின்றது. பரவலாக ஒரு விஷயம் அவதானிக்கப்பட்டிருக்க முடியும். பின் அமையப் பியல் மற்றும் பின் நவீனத்துவ துறை சார்ந்த பல சிந்தனையாளரும் தத்துவவாதிகளும் மார்க்சிய ஊடகங்களில் பணிபுரிந்த அல்லது மார்க்சிய அமைய்புகளில் பங்காற்றியவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதுதான் அது. மார்க்சியத்தை மறுதலித்த அல்ல, அதிலிருந்து கிளைபிரிந்த ஒரு சிந்தனையாக அதை அவர்கள் முன்னெடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலிருந்தான தொடர்ச்சியே நவீன மார்க்சியம் அல்லது பின்னடை மார்க்சியம் என்றாலும் சரிதான்.

பரோசிரியர் க.கலைசபதியின் இருப்புநிலை விவாதத்தை இங்கிருந்தே தொடங்கவேண்டும். ஆயினும் இலங்கைத் தமிழிலக்கியம் என வரமிடத்தில் அவர் நிற்கிறார். அதுவொரு வரலாற்றுக் கால நிகழ்வு. ஈழ இலக்கியத்தின்கட்டமைத்த சயெற்பாங்கு. ஆயினும் அது நவீன சிந்தனைகளின் புலத்தில் களே விக் கூட்புத்தல் அவசியமென்பதில் மாற்று அபிப்பிராயம் கிடையாது. லெனினியம் மார்க்சியங்களையிட ட்ரொடஸ்கிய பார்வையில் கோட்பாடு சார்ந்தல்லாத இலக்கியத்துக்கு விரிவான தளம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை இந்த இடத்தில் நாம் நினைத்துப் பார்க்கலாம். இக்கட்டுரையும் ஆய்வுமுறைப்படி கலாநிதி க.கலைசபதியின் படப்பிலக்கியம் ஊடான திறனாய்வுகளின் தவறுகளையும் சற்குக்கல்களையும் சரிகளையும் தான் கண்டடைந்தபடி முன்வைத்து இருக்கிறது. விவாதத்திற்கான இவ்விஷயம் விவாதத்திற்காக முன்னெடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்பது கட்டுரை சலெல்லும் வழியில் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. இவ்வகையிலான அபிப்பிராயங்கள் பச்சேப்பட்டிருக்கின்றன வாசகர் திறனாய்வாளர் மத்தியில். ஆனால் அதற்கு உருவம் கொடுத்து உலவ விட்டிருப்பது ந.மயிரர்ப்பனாலயே முடிந்திருக்கிறது.

மீண்டும் நரேடியாக கவிதைற்றிய ஆய்வுகுகள் புகும் பிரதி அதன் மொழிபற்றியும், வாசிப்பின் முறைமைற்றியும் பச்சுகின்றது. அதில் அச்சொட்டாய் வரும் ஒரு வாசகம், 'கவிதை எப்போதும் வாசகனுக கானதே. கவிஞனுக கோ விமர்சகனுக கோ உரியதல்ல' என்பது. எல்லாப் பிரதியும் வாசகனுக கானதே என்பதும் சரிதான். வாசக மயை விமர்சனம் வீச்சாக முன்வைக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து இப்பார்வை வலிமைகொண்டு இலக்கியவல்லகில் நிலவிவருகிறது.

இறுதிக் கட்டுரையான 'கவிதை - கண்டாயம் - வாசிப்பு' ரசனமைற்றை வாசிப்பைச் சொல்வதாகத் தொடங்கி வாசிப்பின் சாத்தியங்களான, சமூகநிலைக் காரணிகளால் உருவாகும் கோட்பாட்டு வாசிப்பினையே இறுதியாகச் சொல்லி முடிகிறது.

படப்பை - படப்பாளி - வாசகன் ஆகிய தளங்களின் ஆய்வும், அவற்றின் படான திறனாய்வும் கடந்த கால ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தில் போதாமகொண்டே இருந்திருக்கின்றன என்பது வளிப்படடை. இன்று இவை தீவிரப்பட்டுள்ளன. இதன் அடையாளமே திருவாளர்கள் ராஜலே கண்ணன், சபா.ஜயராசா போன்றோரின் பங்களிப்புகள். அவை ந.மயிரர்ப்பனில் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பது மிகையான கற்றல். படப்பிலக்கிய கற்றுகளான கவிதை மற்றும் சிறுகதைத் துறைகளில் தானே படப்பாளியாகவுள்ள ந.மயிரர்ப்பன் இன்னும் வலுவான தாக்கத்தை இவற்றில் ஏற்படுத்த முடியும். இப்பிரதி அதற்கு திறமான சான்று.

